

Poveste

Nicu Hăloiu

Poveste

Dintr-un castel într-o țară oarecare,
un prinț a plecat la vânătoare,
cu cavalerii lui și-o haită de dulăi,
să urce pe dealuri, să coboare-n văi,
să vâneze cerbi și căprioare!

Aveau la ei arcuri și săgeți,
scutierii le purtau sulite lunge,
unde omul nu putea ajunge,
au ajuns vitejii călăreți!

Pe coifurile lor strălucitoare
panașe fluturau multicolor,
nu egala nimic mândria lor,
a cavalerilor plecați la vânătoare.

Nici prințesa nu a rămas acasă,
prințul singură nu s-a ndurat s-o lase,
că dintre toate prințesele frumoase,
prințesa lui, era cea mai frumoasă!

Deodată-n fața ei s-a oprit drept,
o căprioară, cu ochii lăcrimând,
cu haita de dulăi după ea lătrând
și o săgeată grea înfiptă-n piept!

Și a implorat-o cu un glas sfârșit
-scapă-mă frumoasă surioară
că eu sunt sora ta și-n căprioară
m-a preschimbato un mag ce m-a vrăjit!

Dar goarna a sunat deodată, cu putere
și-alte săgeți în trup i s-au înfipt
cu un geamăt surd, căzută, a murit
cu ochii scăldați în lacrimi de durere!

Își crezuse moartă iubita surioară
și înspăimântată de cele ce-a aflat,
în genunchi căzând, prințesa s-a rugat
și s-a schimbat pe loc în căprioară!

Bietul prinț, privind la scena asta,
și-a-mbrățișat cu dragoste nevasta
și-a pus obrazul pe gâtul ei superb,
pe boticul umed a sărutat-o stins
a-ngenunchiat și, de durere-nvins
și el, pe loc, s-a transformat în cerb!

Nu știu povestea de este-adevărată,
dar niciun prinț nu s-a mai dus la vânătoare,
să vâneze cerbi sau căprioare
de la castel, după aceea niciodată!

Tot de atunci, în fiecare vară,
se pot vedea trecând în pas grăbit,
privind castelul, un cerb și-o căprioară,
către sfârșitul zilei, înspre seară
pierzându-se apoi ușor, în asfințit!